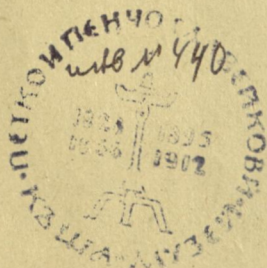

ни на сръбски езикъ, се превръщатъ на — художествени зевещани... Единственият художникъ между сръбските Певанија'джии, Воиславъ Иличъ, е чувствувалъ много добре недъгавостта на сръбския поетически езикъ и пръвъ се е помъчилъ да внесе ^{автентични} ония елементи, които филозофите сж извърлили изъ него; и несъмнено езикътъ на Воислава ще послужи за образецъ на всички ония, които съзнаватъ потребността и изгодите отъ художествень езикъ. Езикъ като средство за култура, трябва да бже самъ културень; инакъ той ще се обърне на средство за подигравка съ културата.

Следъ като очертахъ ^{свободно казано за} поезията на Змай, нейната външна и вътрешна страна, нейната форма и съдържание, а и на примери посочихъ каква е тя, възникна прико въпросъ: какъ е възможно единъ такъвъ поетъ да бже превъзнесенъ като „великъ народенъ поетъ“, „сръбски гений“ и пр. и да му се празнува всенароденъ юбилей? Отговорътъ е твърде простъ. Това е възможно въ Сърбия, тъй също както бже възможно и въ България, интелигентното общество съ редъ тържества, адреси и пр. да превъзнесе единъ ^{единствен} поетъ въ „гений“. Общества млади, прозяващи се още въ културна просъница, като сръбското и нашето, иматъ меракъ да се покажатъ предъ другите че сж нещо, а при сгоденъ и негоденъ случай търсятъ все големъ пологъ, да снесятъ — своето малко яйце. Всенародните юбилеи на такива пълци като Змай и Вазова показватъ само всенародна несвѣсть.

За етн. вѣст.
и др. - истинно
и др. - народно

¹ Стоян Новакович, — въ „Бранково Коло“, брой 3, стр. 88. год. 1899.
— указва на опасността на сръбския литер. езикъ и прѣдрича възврѣщанieto му пакъ назадъ, къмъ дореформеността му.